

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА

ЕЛЕНА АЛЕКОВА

ПОЕТИЧЕСКО ДВУГЛАСИЕ

за

Човека

и

Бога

За вчерашното слънце не жали!
Тръгни по нишката през тъмнината.
Ще падаш. Ще грешиш. Ще те боли.
Но вярваш ли, че стигнеш светлината.

Приех своята участ и вдигнах чело.
Да бъде! – съдбата щом тъй е решила.
И несподеленото с никого зло
превърнах в безмилостна мярка за милост.

Превърна душата ми в убежище на светлина,
На думи пулсиращи и ангелски песнопения.

Трепка стягащото гърло: *Блажени нищи*... Блажени!
Ала докъде е дадено на болката със нас да си играе?
Зная, плачещите ще се утешат, ще се усмихнат непременно.
Господи, но нека днес да е това! Сега! Не... Някога... След края...

